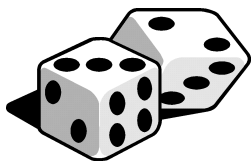

Klub dvojčat a vícečat

Zpravodaj 21/2006

OBSAH

Na úvod	3
Aktuální zprávy z Klubu	5
Z regionálních poboček	7
Společné akce - co bylo	8
- co bude	9
Burza rad	11
Co přinesl život	12
Téma : Rodina ve společnosti stresu	17
Nad vašimi dopisy	22
Letem světem internetem	23
Recepty z vaší kuchyně	26
Trocha kultury	27
Špetka humoru	27
Inzerce	27

NA ÚVOD

Protože se nám opět poslední číslo Zpravodaje překulilo do nového roku, přeji vám v něm vše dobré, hodně lásky, porozumění, tolerance a pevné nervy, abychom zvládli to (dobré i zlé), co rodičovství s dvojčaty (a vícečaty) přináší! Věříme, že vám můžeme být nápomocni.

Dnešní „Na úvod“ jsem opět přebrala z mejlové přílohy. Věřím, že i vám přinese námět k na zamyšlení...

„S Alešem jsem pracoval v jedné stavební firmě. Aleš je ten typ člověka, kterého rádi potkáváme. Má stále dobrou náladu a vždy umí říci něco pozitivního. Vždy uměl lidi motivovat. Když měl některý z kolegů špatný den, Aleš mu vždy uměl ukázat kladnou stránku celé věci, změnit jeho postoj, pohled na danou situaci. Slovem - dodal každému energii a chuť řešit a poprat se s problémem. Na otázku: 'Jak se máš', měl oblíbenou odpověď: 'Kdybych se měl jen o chlup líp, byl bych už dvojče'. Byl jsem velmi zvědavý, jak to dokáže, jak je to možné... .

A tak když se mi jednou naskytla příležitost, zeptal jsem se h ona to. 'Jen se nepřetvařuj, nemůžeš být snad dobře naladěný stále...celý den, každý den, celý čas! Jak to děláš?' Aleš mi na to zajímavě odpověděl: 'Každé ráno když vstanu, tak si řeknu, že mám na výběr dvě možnosti. Buď budu mít dobrou náladu, nebo...si mohu vybrat tu špatnou. No a já si vždy vyberu raději tu dobrou. A vždy, když se mi přihodí něco špatného, mohu si vybrat, že budu obětí, anebo si mohu vybrat možnost, že se z toho poučím. A já si vždy vyberu tu možnost poučit se z toho. Vždy, když někdo ke mně přijde a stěžuje si, mohu si vybrat - buď přijmout jeho neštěstí, anebo se snažit pomoci mu najít nějakou kladnou stránku života. A já si vybírám vždy tu druhou možnost - hledám spolu s ním ten důvod, pro který se vyplatí bojovat a žít dál. Hledám tu kladnou stránku života.' 'No, to ale není vždy tak jednoduché!' protestoval jsem. 'Ale je,' odpověděl Aleš. 'Celý život si vybíráme... . Když si odmyslíš všechny ty hlouposti okolo, každá situace je ve skutečnosti volba. A ty si vybíráš, jak reagovat na danou situaci. Ty si vybíráš, jak lidé ovlivní tvou náladu. Ty si vybíráš, zda budeš mít dobrou, anebo špatnou náladu. Jednoduše řečeno ty si vybíráš, jak žiješ svůj život.' Hodně jsem přemýšlel o tom, co říkal Aleš.

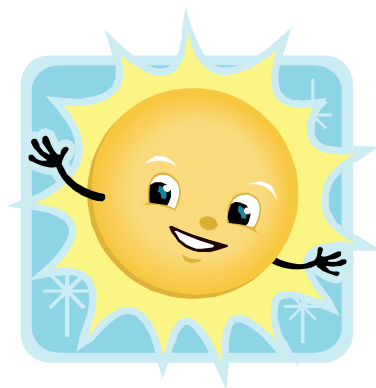
Krátce potom, co jsem odešel pryč z té stavební firmy, začal jsem podnikat sám. I když jsme se s Alešem už nevidali, často jsem o něm přemýšlel, když jsem se dostával do problémových situací, když jsem si 'vybíral', jak budu žít svůj život, namísto toho, abych jen bezhlavě reagoval na konkrétní situaci. Za několik roků potom jsem slyšel, že Aleš měl vážnou nehodu, když spadl z 20 metrové výšky. Po 18 hodinové operaci a dlouhých týdnech na lůžku ho nakonec pustili domů se zadrátovanou páteří. Setkal jsem se s ním asi půl roku po té nehodě. Když jsem se ho zeptal, jak se má, odpověděl: 'Kdyby jsem se měl jen o chlup lépe, byl by jsem už dvojče. Chceš vidět moje jizvy??'

To jsem odmítl, ale zeptal jsem se ho, co se mu přehnal hlavou, když dopadl tehdy na zem. 'První věc, která mi přeběhla hlavou byla, že chci vidět a těším se na děťátko, protože manželka měla zanedlouho rodit,' odpověděl Aleš. ...a hned vzápětí potom, jsem si uvědomil, že mám dvě možnosti: Mohl jsem si vybrat život, anebosmrt. Tak jsem si vybral. Život.' 'A neměl jsi strach? Neztratil jsi vědomí??' ptal jsem se ho. Aleš odpověděl: '... záchranáři byli skvělí. Stále mi opakovali, že to bude dobré. Ale když mě přivezli do nemocnice a uviděl jsem hrůzu na tvářích doktorů a sestřiček, skutečně jsem se polekal. V jejich očích jsem četl toto je mrtvý člověk. Uvědomil jsem si, že musím něco

udělat. 'A co jsi udělal?', ptám se ho. No, byla tam silná nemotorná sestřička, která na mně řvala, zda jsem na něco alergický. 'ANO', odpověděl jsem. Lékaři i sestřičky zpozorněli a čekali na moji odpověď. Zhluboka jsem se nadechl a zakřičel jsem: 'Na vážné ksichy!' Když se dosmáli, řekl jsem jim: 'Rozhodl jsem se, že budu žít. Operujte mě jako živého, ne jako mrtvolu!' Aleš přežil nejen díky mistrovství chirurgů, ale i díky svému úžasnému přístupu k životu. Od něho jsem se naučil, že každý den máme možnost žít naplno. Co prožíváš, to chceš. Co chceš, to prožíváš. Není důležité, co se děje, ale jak to člověk přijme - to rozhoduje o všem. Jak přijme to dobré, ale i to špatné, co se nikomu z nás nevyhne. Proto se netrap, co bude zítra, zítřek ať se sebe postará sám. Každý den přináší dost starostí i bez toho. Kromě toho, dnes je ten den, kvůli kterému jsi se trápil už včera.“

kr-

Pracující matka je nesmyslné pojmenování, které jako by naznačovalo, že matka bez kariéry tráví čas lelkováním, sledováním televize popíjením kávy. Ve skutečnosti je samo slovo MATKA synonymem pro jednu z nejnáročnějších a nejtvrdších prací vyžadovaných po jakémkoliv člověku.

Liz Smith

AKTUÁLNÍ ZPRÁVY Z KLUBU

- Před více než rokem jsme připomínkovali zákon o hmotné nouzi a existenčním minimu. Podařilo se upozornit na minimální zvýhodnění rodin s dětmi narozenými současně a zvýšit koeficient, kterým se násobí sociální příplatek. **Od ledna 2007 se sociální příplatek násobí koeficientem 1.22** (namísto dosavadních 1,1). Bohužel stále platí nesmyslné omezení pouze do tří let věku dětí. Na mejlový dotaz, proč je omezení pouze do tří let věku nám paní JUDr. Věra Hejhalová z odboru sociální politiky MPSV odpověděla : „...Omezené zvýšení sociálního příplatku na pouhé tři roky je z důvodu, že v počátku života je třeba mít vše vícenásobně, neboť v prvních třech letech života nemohou po sobě děti dědit. S přirůstajícím věkem se to srovná...“ Neuvěřitelné, ale buďme rádi alespoň za ono navýšení.
- Nadále pracujeme na zvýšení rodičovského příplatku pro rodiny s dvojčaty a vícečaty na 1,5 násobek. Máme připravenou novelu zákona a snažíme se nyní získat politickou podporu na její prosazení.
- 1.11.2006 jsme přebrali od MČ Praha 5 po dlouhých letech zrekonstruované prostory v Matoušově ul.18 (nedaleko Anděla), ve kterých od ledna 2007 bude Klub dvojčat a vícečat provozovat **Centrum pomoci rodinám s dětmi z vícečetných porodů**. Zde naleznou rodiče dvojčat a vícečat každý všední den dopoledne základní informace o vývoji a výchově, mohou zde zakoupit materiály Klubu dvojčat a vícečat a knihy o dvojčatech. Odpoledne se zde budou konat přednášky pro budoucí rodiče a bude zde probíhat individuální poradenství (laktální, psychologické, pedagogické a sociální). Naším cílem je poskytnout pomoc nejen rodičům dvojčat a vícečat, ale i dospívajícím a dospělým dvojčatům a také chceme pořádat setkání dvojčat seniorů.
- Klub dvojčat se připojil k iniciativě **Národní týden manželství** (www.tydenmanzelstvi.cz), jejíž myšlenku do Čech přinesl a na přípravě prvního ročníku intenzivně pracuje tatínek dvojčat Petr Činčala. NTM bude probíhat v týden kolem Valentina, tedy letos od 12. do 18. února. Bohužel je to v době jarních prázdnin a proto nebudeme organizovat plánovanou besedu s psychologem na téma manželských vztahů (snad příště), ale rádi bychom připravili **výstavu svatebních oznámení** (jak u nás ve výloze Klubu dvojčat, tak i na internetu). Máte-li chuť, pošlete nám do 10.2. vaše svatební oznámení (nebo jen jeho kopii) na adresu Klub dvojčat a vícečat, Matoušova 18, 150 00 Praha 5 nebo elektronickou verzi na dvojcata@atlas.cz.
- Ve druhé polovině roku 2006 jsme podali 6 žádostí o dotace a granty. Bohužel, dosud byly 4 z nich zamítnuty a jeden grant byl posunut z listopadu na únor (proškolení fundraisera nadací Auxilia). Nyní **čekáme na výsledky grantového řízení** v oblasti rodiny na **MPSV**.
- Ve spolupráci s o.s. Jahoda nabízíme maminkám na MD zdarma **vzdělávací kurzy s hlídáním dětí**. Každá z kurzů trvá dvě dopoledne a je pro max. 10 účastnic. Témata a termíny kurzů : Začínám s internetem a emailem – 23.-24. dubna, Začínám s počítačem – 28.-29. května, Jak uspět při pracovním pohovoru - 14.-15. května, Jak začít podnikat – 2.-3. dubna, Osobní image jako klíč k úspěchu – 11.-12. června. Více informací získáte na www.volny.cz/kurzy.promaminky nebo na tel: 608 902 495, ing. Petra Peroutková.

- V současné době fungují **internetové poradny pro rodiny s dvojčaty** na třech webových serverech v Čechách (www.porodnice.cz, www.rodina.cz, www.dvojcata.cz – anonymní individuální poradenství) a na dvou slovenských (www.babetko.sk a www.mamatata.sk).
- Na valné hromadě Sítě MC, jíž je Klub dvojčat a vícečat členem, nás zastupovala Petra Šrámková. Viceprezidentskou Sítě MC v ČR byla zvolena Klára Rulíková.
- Maminkám, které by měly zájem o založení **pobočky Klubu dvojčat** ve svém městě nabízíme zprostředkování kontaktu s mateřskými centry, kde je možné scházet se ve vybavených hernách, **sborník Jak zakládat a vést pobočky Klubu dvojčat** (vydaný v rámci semináře, který se konal na podzim 2005) a osobní účast na prvním setkání či besedu s maminkami. Seznam mateřských center najdete na www.materskacentra.cz.
- **Pozor změna! Pravidelná setkání pražských maminek každé 1. pondělí v měsíci od 20 hod.** se přesouvají z Kandaháru do **restaurace Aston** na rohu Matoušovy a Presesovy ulice. Na probereme vše, nač nebývá čas s dětmi v hernách a je zde prostor pro setkávání i maminek již odrostlejších dvojčat. **V Brně se stejná setkání konají v Zemanově kavárně** (Za divadlem 1) každé **3. pondělí v měsíci od 19 hod.** Přijďte i vy, těšíme se na Vás!
- Nabízíme ke koupi knihu „**Dvojčata. Jejich vývoj a výchova**“ a novou knihu Guy Lyon Playfaira „**Telepatie mezi blízkými. Výzkum začíná u dvojčat**“ (více o knize v Troše kultury). Zájemcům ji můžeme zaslat i na dobírku – cena každé z knih je 179,- Kč (pro členy Klubu dvojčat je 5% sleva), poštovné a balné 65,- Kč.
- Prosíme stálé členy Klubu dvojčat o **zaplacení členských příspěvků** na rok 2007 (min. 360,-Kč) nejpozději **do 30.3.2007.**
- Naši platící členové obdrží spolu s tímto zpravodajem také **aktualizovaný seznam členské základny** od roku 1995 a účastníci společné letní dovolené také **DVD s fotografiemi a videem** (autoři Vlastik Kaňka a Michal Rumíšek).
- **Děkujeme všem maminkám, které vedou svépomocné skupiny** při Mateřských centrech i těm, které mají „na krku“ **samostatné pobočky Klubu. Děkujeme sponzorům** za podporu a doufáme, že nám zůstanou i nadále nakloněni. **Děkujeme MPSV a MI ČR** za dotace na naši činnost. **Děkujeme všem,** kteří šíří myšlenky o sounáležitosti rodin s dvojčaty.

Vrchol sebezapření je, když matka připustí, že i jiné matky mají hodné chytré a hezké děti.

O. Fišer

Z REGIONÁLNÍCH POBOČEK KLUBU

Pravidelné schůzky Klubu dvojčat

Praha-Barrandov : kontakt – Klára Rulíková 602 144 206 <http://www.mcbarrandov.cz/>
Praha-Písnice : kontakt - Jana Pešková 604 739 462 www.volny.cz/kuratkomec
Praha-Karlín : kontakt - paní Vesecká 737 951380 <http://www.ddmpraaha.cz/cid/>
Praha-Vysočany : kontakt - Lenka Hanušová 723371885 www.volny.cz/kmc.knoflik
Přerov : kontakt - Hana Straková 603 477 082
Prostějov : kontakt - Marcela Kottová 776 146 286, dvojcata.pv@seznam.cz
<http://www.mcprostejov.goo.cz/klub.html>
Český Krumlov : kontakt - Veronika Doležalová dolezalovaveronika1@seznam.cz,
http://rodina.cz/scripts/album/album.asp?f_id=6568
Plzeň : kontakt – paní Radová 377 523 962
Brno : kontakt - Denisa Jelínková 514 122 8591, <http://dvojcata.webzdarma.cz/>
Trutnov : kontakt - Zdeňka Killarová 732 336 999 <http://www.volny.cz/oskaro/>
Třebíč : kontakt - Anna Machátová 603 870 272 <http://www.dvojcata.unas.cz/>
Vrchlabí : kontakt - Marie Kubátová 737 157 853 <http://www.volny.cz/mc.kopretina/>
Nymburk : kontakt - Markéta Literová 325 514 674 <http://www.sweb.cz/mc.svitani/>
Frýdlant : kontakt - Eva Činčurová 482 312 627, 721256299
Bohumín : kontakt – Petra Kalichová 604 800 100
<http://www.bohuminsko.cz/stranky/bobes/index.php>
Velké Meziříčí : kontakt - Jitka Bártová, 608 909 121
Karviná : kontakt - Lenka Kalníková 608 248 353 <http://www.centrum-slunicko.cz/>
Ústí nad Labem : kontakt - Martina Vacová 736 426 645 <http://www.klubdvojcat.kat.cz/>
Brandýs nad Labem : kontakt - Irena 604 989 998 (po 20 hod.)
Děčín : kontakt - 412 528 043 <http://www.mcbelasek.cz/>
Chomutov : kontakt - Jindřiška Ostaviv Jindriskaostapiv@seznam.cz
Hradec Králové: kontakt - Romana Remsová 775 338 788
Jindřichův Hradec : kontakt - Iva Kudrnová 721 641 994
Ostrava : kontakt - Monika Novotná 777 240 398 www.rcchaloupka.unas.cz
Čelákovice : kontakt - Ivana Turinská 326 993 504, 604 564 683 tu@wo.cz
Kadaň : kontakt - Jarmila Bůchová - [606 522 317](tel:606522317) www.mc.kadan.cz
Liberec : kontakt – Petr Činčila 777 815 481 www.centrumgenerace.cz

Nepřavidelná setkání Klubu dvojčat

Most : kontakt - Petra Šrámková 732 718 298
Zlín : kontakt - Ivana Pilátová 604 150 977
Písek : kontakt - Lenka Říhová 777 151 986
Olomouc : kontakt - Martina Svatošová 585 232 644, 608 319 787
Kyjov : kontakt - Blažka Sedlářová 606 220 580, sedlarova.bl@centrum.cz
Milovice: kontakt - 728 656530, <http://dobias.info/mc/>

SPOLEČNÉ AKCE

Co bylo

Dovolená v Jedlové v Orlických horách se již tradičně velmi vydařila, i když neustále kolující viróza tu a tam někoho skolila.

První dny nám, již tradičně, příliš nepřálo počasí a tak jsme si užívali krásně opravenou jídelnu, kde jsme s malými dětmi vyráběli co se jen dalo. Maminky cvičily s ještě větším úsměvem než obvykle, i proto, že zážitky s do té doby nevídanými cvičebními pomůckami, které si na nás cvičitelka Marcela připravila, byly opravdu úžasné. A protože naše rozhovory o cvičení byly čím dál častější, začali se přidávat i zvědaví tatínkové. Odpoledne si maminky užívaly břišní tance s Andreou, na kterou byl, v krásném novém kostýmu, úžasný pohled.

Zlatým hřebem letošní dovolené byl tábor pro děti od 6 do 10 let. Vedoucí Zuzka, která je studentkou psychologie, byla skvělá. Precizně připravený program na téma Asterix a Obelix, strhl všechny děti k nebývalým výkonům. Kouzla, která se děti během týdne naučily se nám všem budou hodit ještě dlouho po návratu domů. Teď na začátku školního roku mě napadá, že bychom si měli zopakovat hlavně kouzlo na mizení, protože účinky lektvaru síly, který děti uvařily a VYPILY poslední večer, ještě nepřestaly účinkovat.

Tábor pro děti také umožnil několika rodinám, zažít tak trošku zázrak. Maminky a tatínkové mohli jít na procházku bez všetečných otázek svých dětí, mohli si jít po obědě zdřímnout bez hrozícího infarktu po probuzení, nebo si jen tak sednout a čist případně si popovídat s přáteli. Pro některé z nich to byla první zkušenost a podle šířky úsměvů na jejich tvářích si myslím, že příjemná.

Další, už tradiční zábavou je olympiáda, která měla letos několik nových disciplín a také karneval na kterém si děti užily tanec v krásných a důmyslných maskách pod širým nebem.

Velkým překvapením byla noční bojovka, kterou pro nás připravily naše starší děti, které se organizovaného veselí, z -náctiletým pochopitelných důvodů, příliš nezúčastňovaly. Procházku lesem, kde strašili kostlivci, oběšenci, duchové a jiná strašidla, zvládly i malé děti. Všichni jsme si ze strašidelného lesa přinesli krásné originální diplomy.

Zkrátka už teď se těším na příští léto, i když vím, že všechny ty malé a roztomilé děti budou větší a roztomilejší, naši milí -náctiletí budou ještě povznesenější a znuděnější a my budeme zase o rok chytřejší a zase si budeme vyprávět s jakým humorem a nadhledem (aspoň většinou) ty naše milované dětičky provázíme životem.

Gábina Vítková

Již pravidelnou součástí činnosti Klubů dvojčat se staly podzimní **Burzy dětského oblečení a potřeb pro dvojčata**. Jsou velmi oblíbené nejen členy klubu, ale chodí stále více „lidí z ulice“.

Letošní **Mikulášský víkend v Jedlové** se opět vyvedl, ač počasí bylo spíše jarní. Namísto lyžování děti hrály venku ringo, chodilo se na procházky, po večerech se povídalo, starší děti hrály deskové hry, mladší stolní tenis. Jako každý rok přišli strašidelní čerti, laskavý Mikuláš a krásní a vlídní andělé s nadílkou. Kdo přijel, nelitoval!

Co bude

Přednášky pro budoucí rodiče dvojčat se budou konat i v novém roce. Mění se ovšem místo jejich pořádání – budou probíhat v prostorách Klubu dvojčat a vícečat v Matoušově 18, Praha 5. Protože prostor je omezen (max. 12-14 osob), v případě většího zájmu se budou přednášky konat každý měsíc (vždy druhé pondělí v měsíci). První přednášky v novém roce se konají **15.1. a 19.2. od 18 hod.** Další přednášky budeme pořádat operativně dle počtu zájemců (do klubu se vejde max. 12 účastníků) nejméně jednou za dva měsíce. Zájemce prosíme o nahlášení účasti paní Lindě Holanové (dvojcata1@centrum.cz, 607 845 709).

Zveme vás už podruhé na první **jarní rodinné lyžování v Herlíkovicích**, které se letos uskuteční **30.3.-1.4.2007.**

cena: 660,-Kč dospělí, 520,-Kč děti (3-12let) - pro členy KDaV

720,-Kč,dospělí, 580,-Kč děti (3-12let) - ostatní

V ceně je zahrnuto 2x ubytování a polopenze (začínáme v pátek večerí, končíme v neděli snídaní). V ceně **není** zahrnuto lyžování a doprava.

Přihlášky zasílejte na gabina.vitkova@seznam.cz (739 544 207) do **28.2.2007**, platba do 7.3.2007 osobně v Klubu dvojčat nebo na účet č. 1935812359/0800 ČS a.s. Praha 1 (variabilní symbol: číslo kartičky člena KDaV , ostatní přidělené)

Další informace na www.dvojcata.cz.

Jarní burza pro dvojčata se v **Praze** bude konat v sobotu **14.4..2007 od 14 hod.** opět ve velkém sále Sokola Žižkov, Koněvova 19, Praha 3 Stalo se, bohužel, zvykem, že rodiče prodávající se schází již o hodinu dříve (ač je tělocvična pronajata a otevřena až od 14 hod.!) a o hodinu dříve také balí své věci. Apelujeme proto na vás, abyste dodržovali hodiny, kdy je burza inzerována. Zabráňte tím zbytečnému čekání před otevřením a zklamání nakupujících, kteří přijdou ke konci prodejní doby!

I v **pobočkách Klubu dvojčat** budou probíhat **jarní burzy**. Termín jejich konání zatím u většiny nebyl znám, proto sledujte aktuální informace na www.dvojcata.cz.

Připravili jsme pro vás - rodiče - výlet za hranice všedních dnů ☺. **21.-22.4.2007** se uskuteční **návštěva vinného sklípku ve Velkých Pavlovicích.**

Cena: cca 600,-Kč - pro členy KDaV

cca 630,-Kč - pro ostatní

V ceně je ubytování ze soboty na neděli, posezení ve sklípku cca 6 hodin s degustací několika druhů vín a s krátkým výkladem o víně a vinařství, volná konzumace vybraných vín po dobu posezení a obložené studené mísy na stůl.

V ceně **není** zahrnuta doprava.

Přihlášky posílejte na gabina.vitkova@seznam.cz (739 544 207) do **28.2.2007**. Platbu je nutno provést do 7.3.2007 na číslo účtu Klubu dvojčat 1935812359/0800 ČS a.s. Praha 1 (variabilní symbol: číslo kartičky člena KDaV, ostatní přidělené).

Další informace na www.dvojcata.cz.

Jako každoročně i v příštím roce se zúčastníme přehlídky organizací pracujících s dětmi – **Bambiriáda**, která se bude konat nejen v Praze ve dnech **24.-27.5.2007**. Na Střeleckém ostrově se vám představí organizace a sdružení, která se zabývají prací s dětmi a volnočasovými aktivitami pro ně. Zábava pro rodiny s dětmi všeho věku je zaručena. Každý si tu jistě najde to své (soutěže, deskové hry, zábavná vystoupení, občerstvení...).

Na našem stánku budeme čekat i na vás!

O víkendu 15.-17.6.2007_ se bude konat již **3. Sraz dvojčat a víceračat ve Westernovém městečku Wildwest u Boskovic**, kde se bude dobře bavit celá Vaše rodina. Westernové i indiánské atrakce opravdu stojí za to. Divadelní představení jsou skvělá a večerní country bál potěší všechny dospělé. Registrace dvojčat bude probíhat **v sobotu 16.6.** od 10 do 11 hodin před saloonem U Krvavé lady. Společné foto a vyhlášení soutěže o nejmladší, nejstarší a nejvzdálenější dvojčata bude ve 12 hod.

Ubytování přímo ve westernovém městečku (spacáky nutné) – chatky, westernové „hotýlky“ a stany s podsadou - sociální zařízení na Main Street.

Přihlášky opět na gabina.vitkova@seznam.cz (739 544 207). Informace o ubytování, cenách a termínech najdete na klubovém webu www.dvojcata.cz.

Ve dnech **18.-25.8.2007** se bude konat **společná letní dovolená v Deštné-Jedlové v Orlických horách**. Na tradiční rodinné dovolené v Orlických horách bude připraven program pro děti (soutěže, bojovka, karneval, olympiáda, výtvarné a rukodělné činnosti...), pro maminky (cvičení pod vedením naší milé a oblíbené Marcelky – hlídání dětí zajištěno) a další akce u kterých se pobaví celá rodina. Na přípravě a realizaci programu se můžete podílet i vy.

Pro děti od 6 do 12 let pořádáme **denní tábor** (od snídaně do večere). Ten si užívají i rodiče, kteří mají (většinou po velmi dlouhé době) čas na procházku ve dvou nebo jen nerušené čtení knihy. V rámci dovolené se bude konat **Valná hromada** KDaV. Ubytování v chatě Kristýna je na 4-5 lůžkových pokojích, WC a sprcha na patře. K dispozici je pingpongový stůl a kulečnick. Ubytování v penzionu u Vernerů je v 3-6 lůžkových pokojích. Stravování je v penzionu Kristýna. Cena je za týdenní pobyt s plnou penzí (začínáme v sobotu večerí) a programem, v ceně **není** zahrnuta doprava.

Chata Kristýna - 2100,-Kč dospělí, 1820,- Kč děti - pro členy KDaV
- 2310,-Kč dospělí, 2030,-Kč děti – ostatní

Penzion Verner - pokoj se soc. zařízením
- 2940,-Kč dospělí, 2800,-Kč děti - pro členy KDaV
- 3150,-Kč dospělí, 3010,-Kč děti - ostatní
- pokoj bez soc. zařízení
- 2590,-Kč dospělí, 2450,-Kč děti - pro členy KDaV
- 2800,-Kč dospělí, 2660,-Kč děti - ostatní

cena denního tábora: - 500,-Kč za dítě na týden - pro členy KDaV
- 600,-Kč za dítě na týden - ostatní

Přihlášky posílejte na gabina.vitkova@seznam.cz (739 544 207) do **31.5.2007**, platba do 7.6.2007 na účet číslo 1935812359/0800 ČS a.s. Praha 1 (variabilní symbol: číslo kartičky člena KDaV, ostatní přidělené). Další informace na www.dvojcata.cz.

BURZA RAD

Převzato z internetové diskuse na www.dvojcata.cz :

Možná jsme vyřešili potíže s častým nočním buzením (dudlík, napít, pohladit, znáte to): v příručce feng šuej jsem se dočetla, že děti, které neklidně spí, případně hodně brzy ráno vstávají, by neměly spát s hlavou na východ, nýbrž na sever nebo na západ. Zní to jako pitomost, ale já to zkusila - a už máme za sebou tři mnohem klidnější noci!

Jitka

Zvýhodněné pojištění pro držitele průkazu ZTP a ZTP-P u pojišťovny Kooperativa

Pojištění motorových vozidel

- 1) Sleva 10% na povinné ručení
- 2) Rozšířená asistence na území České republiky zdarma: příjezd mechanika a jeho práce po dobu 30 min., odtah vozu do 50 km z místa škodné události.
- 3) Asistence v zahraničí zdarma: příjezd mechanika, odtah do 50 km, bezplatné uskladnění a ostraha vozidla až na 7 dní, doručení vzkazu, telefonické tlumočení, právní pomoc, zprostředkování cizozemské hotovosti do 1000 eur, ubytování řidiče a spolucestujících.

Pojištění domácnosti

- 1) Sleva 10% z ročního pojistného. K tomu Vám navíc započítáme i slevu za roční frekvenci placení (a za pojištění nemovitosti, kde se domácnost nachází)
- 2) Invalidní vozík nebo jiné rehabilitační a zdravotní pomůcky budou pojištěny: v bytě, jeho příslušenství, společných nebytových prostorách budovy, ale i mimo tyto prostory na území celé České republiky
- na novou cenu v případě jejich ztráty nebo zničení obdržíte takové plnění, za které si budete moci pořídit tyto věci nové,
- proti škodám vzniklým prostou krádeží nebo nezjištěným vandalem
- 3) Vodičí nebo asistenční pes bude pojištěn za stejných podmínek jako výše jmenované věci.
- 4) Výhodně Vám pojistíme dopravní mechanismy, které slouží pro usnadnění Vašeho přístupu do bytu, automaticky budou pojištěny také proti škodám způsobeným nezajištěným vandalem a strojními riziky.

Uzavřete-li pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou v běžném občanském životě, bude se toto pojištění vztahovat také na škodu způsobenou na invalidním vozíku nebo na zapůjčené rehabilitačních či jiných zdravotních pomůcek .

Bůh nemůže být všude – proto stvořil matku.

Židovské přísloví

Pojištění nemovitosti

- 1) Sleva 10 % z ročního pojistného. K tomu Vám navíc započítáme slevu za roční frekvenci placení 5%
- 2) Pokud jste investovali do dopravních mechanismů, které slouží pro usnadnění Vašeho přístupu do bytu, budou automaticky pojištěny s Vaší nemovitostí, a to i proti škodám způsobeným vandalem a strojnými riziky.

Pojištění odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli

- 1) Cenové zvýhodnění ve výši 15 % z ročního pojistného.

P.S. Doporučení: vezměte si s sebou velký i malý technický průkaz vozu, Průkazku ZTT-P, OP, smlouvu o pojištění, doklad o povinném ručení. Platnost je od ledna 2007. Nenechte se odbýt, že slevy jsou možné jen na nově uzavřené smlouvy! Já jsem jim řekla, že tedy okamžitě ruším smlouvu a uzavírám novou a věřte, že si to hned rozmysleli...

CO PŘINESL ŽIVOT

Deník mladého otce

Je právě 12. srpna 2002. Rozhodl jsem se začít psát deník. Máme dvojčata, kluka a holku, a jsou jim právě tři týdny.

- 17:45 Honzík se probudil, jako už po několikáté za toto odpoledne, a dožaduje se kojení. Moje dvacetiminutová idyla, černého čaje s mlékem a sobotní noviny z minulého týdne, skončila. Než se žena Hanka osprchuje, budu jej muset konejšit.
- 18:20 Honzík je nakojený. Teoreticky bych mohl mít volno, ale musím obsloužit mamku u kojení. Taký jsem si pohrával s naším psem Bartem. Pokud nás Kačka nechá, tak si možná uděláme večeri.
- 18:55 Hurá! Lvíci spí a my jsme po jídle. Aha, už nespí. Kačka se probudila a v kalhotkách má nálož, která je cítit až do kuchyně. Nastává čas koupání. Hanka koupe a já asistuji.
- 19:15 Začíná kojení a já mohu jít s Bartem na večerní procházku.
- 20:05 Bart je spokojený, Kačka už méně. Po kojení Hanka začala pudit prdíky a číst pohádku. Povedlo se jí přečíst celé tři věty.
- 21:00 Sláva! Kačka vysílením usnula. Uvařili jsme si čaj, podívali se na kousek Cestománie v televizi a šli spát.
- 21:25 Honzík se hlásí o slovo, bude se kojít. Bezva, povedlo se mu vzbudit i Kačku.
- 21:55 Honzík si odbrknul a je klid. Kačenu jsem přebalil. Byla počuraná. Nechtěla se ale nechat utišit, ačkoliv byla přebalená a půl hodiny po kojení. Nakonec se řvaním unavila a po půl hodince usnula.

13. srpna 2002

- 1:50 Od desíti hodin spím, protože mě Hanka nechala spát. O půlnoci přebalila a nakojila Honzíka. Teď je ale cirkus. Honzíka Hanka umyla – byl pokakaný. Kačenku jsem přebalil a dal Hance na kojení. V pračce zůstalo prádlo a tak jsem jej pověsil. Hance jsem donesl čaj.
- 3:00 Hotovo. Můžeme jít spát.
- 4:45 Honzík se vzbudil a nedá se utišit. Tak jsem jej tišil a střídavě nechal řvát až jsem v 5:45 usnul a Honzík vysílením po mě také.
- 7:10 Kačenka je po kojení a prokopává se na posteli. Protože jsme usnuli, tak Kačenka vyrobila „oranžovou temperku“. Naštěstí jen na plenku. Oba jsme statečně uklízeli tuto hrůzně páchnoucí stopu.
- 8:20 Ještě jsem usnul. Přišla moje mamka, tedy babička. Hanka udělala snídani.
- 9:00 Vyrážím s Bartem na procházku, abychom promokli na kůži.
- 9:50 Už jsme suší a až dopijí čaj, mohu vyrazit na nákup. Babička žehlí a ti malý parchanti spinkají jak andílci! Však až babička odejde ...
- 10:15 Je nakoupeno. Andílci jsou dosud hodní. To, že Kačka rozbalená počurala dvě plenky, mě už nijak nezaráží.
- 12:05 Tak, jedna věc je zařízená. Zbývá jich asi 999. Doufám, že se najíme a můžeme vyrazit do poradny.
- 12:40 Dětičky pláčou, babička hlídá, ale my máme chvílku na oběd ...

Vlastik Malý

Jak na svátky

Míša a Tomáš jsou teď desetiletá dvojjvečná dvojčata. Mají mezi sebou dost velkou rivalitu – žádný z nich není dominantnější a jsou stejní fyzicky i rozumově. Když chodili do mateřské školky, dostávali stejné dárky na Vánoce, na narozeniny i na oba svátky – slavili je dvakrát – ten svůj i ten bráchův.

V první třídě jsme si je zavolali a řekli jsme jim, že už jsou větší kluci a že bychom chtěli, aby dárky ke svátku dostávali jenom jednou. Kluci souhlasili. Jistíme to ovšem zápisem v kalendáři. Tomáš má svátek jako první v březnu. Vše co dostane napíšu do kalendáře v září – kdy má svátek Míša – včetně druhu žvýkaček. Začátkem září si Míša zápis zkontroluje a už hlásí, co má dostat. Takže na svátek nedostane druhý brácha nic, ale ten „oslavenec“ se sním samozřejmě o sladkosti podělí...

Jsi na nás krátká, maminko!...

Klukům bylo asi 6 roků, když jsme se jednou vraceli ze školky. Tomášek měl svůj zlobivý den, ubližoval bráchovi a tak jsem rozhodla, že obvyklou zmrzlinu dostane jenom Míša. Hned u automatu chtěl Míša dát Tomáškovu líznout. To jsem zakázala. Po cestě domů kluci poodběhli v parku za sochu a Míša se s Tomášem o zmrzlinu podělil. Vztekala i radovala jsem se z toho současně...

Inka Havlíková

Moje „pracovní“ setkání s dvojčaty

Byly doby, kdy potkat dvojčata bylo něco opravdu zvláštního. Párů dvojčat bylo málo a setkání s nimi vzácností. Nikdo se nezabýval tím, že by mohla mít nějaké jiné problémy než monoděti (stejně jako se nevědělo o dyslexii, dysgrafii a jiných dys-poruchách, LMD, hyperaktivitě apod.). Moje vzpomínky na dvojčata začínají někdy před 30ti lety.

Úplně poprvé co se pamatuji se nejednalo o setkání pracovní, ale o setkání v turistickém oddíle, kam jsem začala chodit v 10ti letech. Jednovaječné holky-dvojčata úplně stejné tam byly jako vedoucí a říkali jsme jim opravdu neotřele – Dvojče a to oběma. Zda jim to vadilo, nevím, protože pro nedostatek času obě práce v oddíle zanechaly, takže naše setkání bylo krátké.

O několik let později, když jsem už já sama byla vedoucí ve zmiňovaném oddíle, přišly jako členky opět jednovaječné holky. Tenkrát jim bylo asi 10 let. Měly podobná jména, chodily stejně oblečené i učesané a samozřejmě si byly velmi podobné. Vadilo jim souhrnné označené „Dvojče“ a tak jsme se je nakonec nějak naučili rozlišovat. Tato dvojčata měla zajímavý osud, protože jejich rodiče se rozvedli a každý měl v péči jednu z nich. Z dnešního pohledu matky dvojčat se mi to zdá nepochopitelné, ale tento smutný osud měl pro okolí děvčat zvláštní „výhodu“. Holky se od sebe odlišily oblečením a hlavně účesem, takže už si je nikdo nepletl.

Po skončení VŠ v roce 1989 jsem nastoupila do školy (s rozšířenou výukou jazyků) jako učitelka. Potkala jsem se tam opět s dvojčaty-holkami opět jednovaječnými. Tyto sestry se naštěstí chtěly od sebe odlišit, takže chodily různě oblečené a učesané a navíc seděla každá v jiné části třídy a každá měla i svůj okruh kamarádek. Já, samozřejmě zcela nedotčená nějakými radami o výchově dvojčat jsem dělala snad všechny chyby, které jsem mohla. Pletla se mi jména (ta se mi ovšem nepletou jen u sourozenců, ale i u dětí, které mají stejné příjmení, ale příbuzné nejsou). Divila jsem se, že jedna má v matematice horší výsledky a nedokáže „zapnout“ a vyrovnat se sestře (jak je to možné, vždyť jsou dvojčata). Říkala jsem: Jedna z nich, ale teď nevím která..... Pamatuji si, že jsem to řešila s matkou, která jen krčila rameny-škoda, že mi neřekla co si o tom myslí. Možná byla stejně neinformovaná jako já. Tiše doufám, že jsem tyto své „chyby“ nedělala i před dětmi. Už se nepamatuji. Obě dívky studovaly s vyznamenáním, jedna měla výrazné matematické nadání a druhá tíhla spíše k jazykům.

Pak jsem se dozvěděla, že já sama čekám dvojčata. To bylo právě před deseti lety. Můj gynekolog (sám jednovaječné dvojče, jeho bratr je též gynekolog) mě nasměroval na Klub

dvojčat. Za to jsem mu vděčná. Zrovna tak jsem vděčná Kláře Rulíkové, že to celé zpunktovala. Díky ní a ostatním maminkám jsem už jako těhotná sbírala rady „Jak na to“, které se opravdu hodily, navázala kontakty na koupi kočárku a oblečení. To jsem ani nevěděla, že se mi různé zkušenosti budou hodit také v praxi, protože po 4leté mateřské jsem opět nastoupila jako učitelka, tentokrát na víceleté gymnázium.

Rychle jsem zjistila, že dvojčaty se to ve škole jen hemží. V matematické třídě, kde jsem byla třídní, byly hned 2 případy, kdy u nás studoval jen 1 z páru dvojčat. Chlapec, jehož sestra měla rozdílné zájmy a na naši školu se nehlásila a děvče, jejíž sestra dvojče (dvojvaječné) se k nám hlásila, ale nedostala se. Oba byli celkem v pohodě, i když do té doby na ZŠ chodili do třídy společně se svým dvojčetem. Jako by byli rádi, že se od svého dvojčete odpoutali a hráli už sami za sebe. Ve vyšším ročníku byl jeden z páru jednovaječných dvojčat. Byl spokojen s tím, že si je už s nerozeznání podobným bratrem nikdo nepletl. Ač jejich otec usiloval i o přijetí 2.dvojčete, kluci byli zřejmě rádi, že už nejsou spolu v jedné třídě.

Později přišly 3 páry dvojvaječných bratrů (každý pár je v jiném ročníku). Jeden pár studuje jazykovou větev, jeden matematickou. Ve třetím případě jsou bratři natolik odlišní, že jsou spokojeni každý v jiné paralelní třídě. Jejich rozdílnost byla patrná již při dni otevřených dveří, kdy jsem je viděla poprvé. Jazykově zaměřený chlapec třídu s prezentací přírodních věd a matematickou bez zájmu prolétl, jeho bratr se od různých přírodovědných obrazů nemohl odpoutat ani po skončení otvíracích hodin. Až na své studijní zaměření byli tito kluci též podobní – vzhledem, chováním, přístupem ke škole,...

Protože jsem učitelka a zároveň též maminka dvojčat (ač dvojvaječných, jsou si velmi podobní). Pochopila jsem, že ve školce se někdy stane, že mi paní učitelka sděluje: Jeden z nich, ale nevím který..... A není to jen nezáměr nebo nepochopení z její strany. Proto jsem se to vždy snažila ulehčovat aspoň rozdílným oblečením kluků. Rozdílný účes jsem zatím neprosadila, oba vyžadují ostříhat stroječkem na jedničku. Když mi to ale říkají i teď ve škole (resp.v družině), považuji tuto informaci za nedostatečnou a proto to **paní učitelce hned řeknu**. Jinak se příště nedozvím opět nic. (Učitelky, kterým je to jedno nechávám pro tuto chvíli stranou. I takové mezi námi jsou, stejně jako jsou lepší a horší lékaři, prodavačky, uklízeči, řidiči tramvají, úřednice, atd...)

Jednou jsem slyšela maminku dvojčat vyprávět o učitelce, která napsala klukům do ŽK jedničku a „představ si, každému jinak velkou“. Na moji otázku, zda řekla učitelce, že to klukům moc vadilo, jen tak něco zamumlala. Tenhle problém by mě tedy nenapadl, a to jsem dvojčecí máma i uča zároveň. Kdyby toto mým dětem vadilo, asi bych jim buď vysvětlila, že život je prostě takový.....jako jim to vysvětluji v mnoha jiných „nespravedlivých“ situacích a **nebo bych řekla paní učitelce**, aby se na to příště soustředila, aby jedničky za totéž byly stejně velké. Podobnou situaci máme za sebou. Ve druhé třídě kluci prodělali mononukleózu a půl roku nesměli cvičit. Vyšlo to tak, že jeden byl z Tv klasifikován a druhý ne. Ještě v září ublíženě říkal: „Já neměl samé jedničky, já měl jednou uvolněn.“ Ale s tím se nedalo dělat nic. (Leda uvolnit i druhého do konce roku, ale to by byl taky problém. Už to slyším: „On mohl cvičit o 2 měsíce déle, než onemocněl.“)

Jiným dvojčatům zase vadilo, když byl v daný den zkoušený jen jeden. Opět bych řekla, že je na místě **sdělit to paní učitelce**. Myslím, že v prvních letech školy by si dvojčata měla pomalu zvykat, že to nejde vždy, ale opravdu pomalu, tak proč zpočátku nezkoušet a nevyvolávat oba dva. Později se otrkají a podobná „příkoří“ už snesou lépe.

Mně osobně, jak už jsem psala, se pletou křestní jména. Příjmení si u většiny pamatuju (myslím tím monoděti), ale z duše se mi protíví říkat dětem výhradně příjmením. Ta si nechávám pro případ, kdy jsem s něčím nespokojena a má to, aspoň myslím, větší efekt nežli výtky. Když spletu křestní jméno, vždy se omluvím, dvojčata snad uklidní, že se nepletu

pouze v jejich případě. Jestli vám vadí, že si učitelka plete jména vašich dětí, **řekněte jí to**, třeba se na to pak více soustředí.

Závěrem snad jen tolik: Mluvte s učiteli svých dětí. Zejména u těch menších je to nezbytné. Když něco vadí vám nebo vašim dětem, proberte to společně s vyučujícím. Aspoň do té doby, dokud nebudou děti schopné si to vyřídit samy. Budete se cítit lépe vy i vaše děti. Každý normální učitel to ocení. Když před dětmi mluvíte nelichotivě o jejich učitelích (a to i o těch kteří si to zaslouží), narušíte jejich vztah k autoritám. Zní to jako klišé, ale kromě té učitelské autority to dříve nebo později pocítíte vy sami. Také se nespolehejte na to, že škola má možnost ve výchově napravit to, co vy jste doma nezvládli. Vždy je třeba postupovat společně, když půjdete se školou „proti sobě“, bude to pro všechny vysilující. Fuj, to bylo ale naučné...

Tak ještě doporučím knížku Roberta Fulghuma: Všechno co opravdu potřebuji znát jsem se naučil v mateřské školce.

- O všechno se rozděl
- Hraj fér
- Nikoho nebij
- Vracej věci tam, kde jsi je našel
- Uklízej po sobě
- Neber si nic, co ti nepatří
- Když někomu ublížíš, řekni promiň
- Před jídlem si umyj ruce
- Splachuj
- Teplé koláčky a studené mléko ti udělají dobře
- Žij vyrovnaně – trochu se uč a trochu přemýšlej a každý den trochu maluj a kresli a zpívej a tancuj a hraj si a pracuj
- Každý den odpoledne si zdřímni
- Když vyrazíš do světa, dávej pozor na auta, chytň se někoho za ruku a drž se s ostatními pohromadě.

Škoda, že ten Fulghum neměl taky dvojčata!

No a já k tomu přidám: Život je jeden z nejtěžších..... Dříve či později na to přijdou i naše robátka a my se jim to budeme snažit ulehčit.

Napište do redakce svoje zkušenosti se školou. O miminkách – dvojčatech toho bylo napsáno spousta, ale co dvojčata-školáci? Přispějte svojí troškou do mlýna.....

Štěpánka Kaňková

Dospělí nikdy ničemu nerozumí a pro děti je opravdu unavující vše jim vysvětlovat.

Antoine de Saint- Exupery

TÉMA : Rodina ve společnosti stresu

Pro dnešní téma jsem si vybrala článek, který vyšel v bulletinu Rodinná politika vydávaném Občanským institutem. Článek se sice netýká přímo dvojčat, ale obecně rodiny. Velmi mě zaujalo, jak prof. Pirsching pojmenoval současnou situaci rodiny, která jistě trápí nejen mě. Drsné, ale výstižné...snad vás tím neodradím...

Manfred Prisching

Prof. Mag. Dr. Manfred Prisching je profesorem sociologie na universitě ve Štýrském Hradci a členem Rakouské akademie věd. V minulosti působil také na universitách v Limburgu, Salcburku, Innsbrucku, Linci a na Harvardově universitě.

Je držitelem Innitzerovy ceny (1985), badatelské ceny Josefa Kreinera (1994) a badatelské ceny Wilfrieda Halsauera pro soudobé dějiny (1996). Zaměřuje se na problematiku politické sociologie, teorie sociálních věd a otázky sociálního státu. Je vydavatelem řady „Sozialethik“ Rakouské výzkumné společnosti (Österreichische Forschungsgemeinschaft).

Tradiční rodina rychle mizí. A statistiku nezlepšují ani sémantické triky, které ve snaze vrhnout na bezútešné statistiky poněkud přívětivější světlo k „rodině“ formálně řadí i matky samoživitelky či homosexuální páry. „Tradiční“ rodina sestávala ze dvou osob odlišného pohlaví, které obvykle zplodily několik dětí a hodlaly je vychovávat.

O rodině v tomto smyslu hovoříme většinou i dnes, pokud nás právě nepohltní angažované diskuse. „Normální rodina“ mizí. S tím nic nenaděláme. Na rodině už není normální nic; i tam, kde se prozatím zachovávají tradiční formy, je to se samozřejmostí vachrlaté. Normální zde myslím v tom smyslu, že určité vztahy, určitá očekávání a normy můžeme pokládat za dané. Normální myslím v tom smyslu, že se můžeme odvolávat na tradiční fráze – milovat a ctít, dokud nás smrt nerozdělí. Pokud jde o legitimně očekávatelné chování, vládne spíš nejistota: nejistota, co od sebe partneři mohou vzájemně očekávat, co mají děti žádat na rodičích a rodiče na dětech; nejistota, pokud jde o dělbu rolí obou pohlaví; nejistota, pokud jde o společné či individuální budování společných či individuálních identit a životů. Jak vyplývá z mnoha statistik, s rodinou se něco stalo, rodina v uplynulých desetiletích utrhla značné trhliny: Vyplývá to z toho, že za posledních dvacet let stoupl v Evropě počet nemanželských dětí z deseti na pětadvacet procent; že počet rozvodů se zdvojnásobil ze čtrnácti na osmadvacet procent; že mnoho mladých lidí váhá, má-li vůbec o manželství usilovat. Manželství a rodina už nejsou „normálním“ způsobem života. Máme alternativy.

K obecnému povědomí přirozeně patří výčet dosud existujících, částečně nenahraditelných přínosů rodiny (současně se však stále víc uvažuje o potenciálních náhražkách): rodina je místem, kde převládají emocionální a osobní vztahy, což ve stále formalizovanějším, anonymnějším, dle mnohých „chladnějším“ světě neznamená málo. Rodina je místem, kde je jedinec stále ještě vnímán ve své „celistvosti“, zatímco „venku“ bývá spojován s příslušnými specializovanými funkcemi – což na něj ne vždy působí dobře. Rodina formuje obraz světa, světový názor, hodnoty – ba i progresivní „ctnosti“ (horribile dictu), jako jsou tolerance k cizím osobám, demokratické vědomí, kritičnost, spolehlivost, solidarita. Učí porozumění mezi různými věkovými skupinami. Jak napovídá pohled na údaje o psychickém a tělesném zdraví lidí, je rodina jako instituce „zárukou zdraví“. Pokoušíme-li se zhodnotit její národohospodářský význam, je rodina hospodářsky výkonná. Rodina vštěpuje sociální

kompetence, podporuje a rozvíjí identitu. Je prvním a nejdůležitějším místem tolik velebené „občanské společnosti“, což lze posoudit i empiricky z obrovských výkonů, které ještě stále, byť s klesající intenzitou, podávají v každodenním životě především ženy. Ohromující; ale co naplat, když lidé už nechtějí. Proč tedy rodina upadá? Proč přestává být normální?

Ztracená individua na cestě

Naše společnost se individualizovala a zpluralizovala; tak zní závěr sociálních věd, který sotva kdo zpochybňuje. Individualizace znamená, že se vytrácejí předem dané opory – prostředí, tradice, orientace, vazby. Společnost luxusu skýtá řadu nejrůznějších možností, víc, než kolik můžeme pojmut. Z bohaté nabídky si sami musíme vytvořit identitu a životní plán. To znamená stres a vysoké nároky. Společnost počítá s „individualizovaným jedincem“, a stále víc také s jedincem samostatným, nezatíženým partnerským svazkem či rodinou. „Nejvýkonnější rodina,“ říká právem Günther Nanning, „rovná se dnes rodina žádná: svobodný jedinec, který si s vyplazeným jazykem otupěle vydělává a veškeré peníze vzápětí otupěle vyplázne.“ „Společnost osamělých vlků“ je pro hospodářský život nejpraktičtější. Problém však nemůžeme přesouvat jen na společenské síly, které jednotlivce tlačí do této situace: Osobní svoboda snadno přeroste v sebestřednost. Tato společnost přece skýtá tolik – a každý způsob života, při němž musíme brát ohled na druhé, se pak rychle chápe jako omezování osobní svobody, která přece v individualizované společnosti představuje nejvyšší cíl.

Pluralizace znamená, že existují různé sociálně přijatelné způsoby života. Vedle normální rodiny vznikají jiné varianty: bezdětný soukromý život (nemanželské životní svazky, bezdětná manželství, svobodní jedinci, partnerství na dálku), nemanželské životní svazky s dětmi (samoživitelé, náhradní rodinná péče, homosexuální partnerství). Ty se podle společenské vrstvy a prostředí prosazují různě rychle. K tomu přistupuje rostoucí permisivita společnosti, která trpí nejrůznější styly života, ba která částečně pokládá bohémský život za atraktivní. Tradiční rodina se ve srovnání s takovými možnostmi, jaké neustále předkládají i média, jeví fádně, nudně, konformně, maloměšťácky a postrádá napětí. Od nenapínavé rodiny můžeme snadno upustit, když nás přece jinde čeká dobrodružství a vzrušení. Sexualita už beztak není jen záležitostí manželství, což platí rostoucí měrou i pro reprodukci druhu. Takřka už nemáme důvod se ženit či vdávat; máme se do té komedie pouštět skutečně jen „kvůli příbuzným“? Proto už není nic samozřejmé či „normální“; každý chce být samostatný, jiný, originální, zcela svůj. Počty lidí setrvávajících mimo manželství rostou (ačkoli podobné údaje nesmíme vzhledem ke kontrastnímu pozadí „zlatého věku manželství“ – golden age of marriage¹ – přeceňovat). Rostou počty malých a minimálních domácností (můžeme si dovolit vlastnit skvělý byt, ale jen bez závazku). Rostou počty nesezdaných dvojic (často jde o zvolený způsob života, ale ještě častěji o život, do něhož sklouzneme). Stoupají počty svazků nemanželských.

Orientovat se na partnerském trhu dá plno práce. Protože i na něm se všechno odehrává velmi rychle a po vhodné možnosti musíme sáhnout bez otálení. Nedávno se objevil článek s titulkem „Does Sex and the City Predict the Future of Marriage?“², neboli: nabude situace

¹ „Golden Age of Marriage“ – termín pro éru 50. let, která v celé západní civilizaci znamenala posílení prestiže manželství a rodiny v politické, kulturní i mediální oblasti. (Pozn. red.)

² Podle úspěšného amerického seriálu „Sex ve městě“ (pozn. red.).

čtyř dobře kvalifikovaných, inteligentních a pěkných žen, které neúspěšně hledají muže, za něž by se mohly provdat, obecné platnosti? Proč by nás měla čekat taková budoucnost? Ženy se obvykle vdávají za muže, jež jsou jim z hlediska dosažitelného příjmového potenciálu rovni či je převyšují. (Sekretářka se vdává „nahoru“, ale „advokátka“ se „dolů“ nevzdává). Ve vzdělávacím procesu žádaly ženy rovnoprávnost, ale mnohdy v něm uspěly lépe než mužští studenti. Pokud se přístup k sňatku nezmění, nastane povážlivý nepoměr mezi (četnými) vysoce kvalifikovanými ženami hledajícími vysoce kvalifikované muže, a vysoce kvalifikovanými muži, kteří berou jak vysoce tak i méně kvalifikované ženy. Vysoce kvalifikovaných žen bude přebývat.

Už ne až do smrti

Vnější podoba manželství zůstala stejná, „obsah smlouvy“ se mlčky změnil. Manželství dnes už neuzavíráme upřímně jako slib doživotní vzájemné péče a věrnosti; to jsou fráze, které s sebou zatím ještě vláčíme. Dnes se manželství zakládá jako relativně trvalý vztah, který se – alespoň na pár let – snažíme udržet: slibuji, že v několika nejbližších letech budu dělat, co budu moci.

Což nevylučuje, že jednou později změní partnera. Současný partner pro mne „v současné době“ představuje nejlepší možnost. Je to „LAP“ – Lebensabschnittspartner, „dočasný partner“. Manželský slib je příslibem snahy. Zůstaneme spolu, dokud to půjde dobře. V Německu a Rakousku se rozvádí každé třetí manželství, ve Spojených státech je to podle posledních výpočtů polovina. Manželství uzavíraná dnes vydrží ještě méně. Sňatek neznamená konec hledání, nýbrž moratorium na hledání: V zásadě se další možnosti na „partnerském trhu“ zachovávají. Kolem nás přece žije tolik skvělých dočasných partnerů! Modernistická schopnost všechno si propočíst pronikla i do manželství: stav emocionálních vztahů se bilancuje, hodnotí, zvažuje – a pokud účetní položky nesouhlasí, poohlédneme se po nových sexuálních nabídkách, po osobním vztahu, jehož čistý výnos se vyplatí.

Normální není konvenční manželství, nýbrž rozvod. Existuje rozvodová spirála. Ženy sledují rostoucí nestabilitu manželství, proto se snaží nevázat se větším počtem dětí; zároveň se více angažují profesně, aby vzhledem k manželské nejistotě dosáhly lepšího profesního postavení. Pro riskantnost „manželské“ karty vsázejí víc na kartu „profesní“. Rozvod plodí rozvod: vyšší rozvodové počty přece zároveň znamenají větší příležitosti na partnerském trhu; ten – třeba ve středním věku – jako partnery nenabízí jen pochybné „zbytkové exempláře“, nýbrž vzhledem k trvalé fluktuaci i možnosti veskrze atraktivní. Rozvody jsou navíc sociálně mnohem přijatelnější, čili existuje menší tlak na udržení manželství. Z materiálního hlediska je rozvod mnohem schůdnější, protože už nutně neznamená pád do chudoby a bídy. Proč se tedy nerozvést? Rozvod se stal samozřejmostí, což odstraňuje psychologické zábrany.

Stal-li se rozvod masovým jevem každodenního života, pak to dál má vlastní urychlovací efekt. Normalita rozvodu oslabuje snahy o stabilizaci manželství; vždyť rozvod „už je beztak normální“. V daném vlastním případě jsme s ním sice nepočítali, ale dnes přece něco takového nemůže nikoho překvapit. Nedaří-li se nám, měli bychom zvážít, jestli to nezkusit napodruhé. Muži středního věku, kteří si budovali kariéru, se už v dřívějších dobách poohlíželi po (sociálně a věkově) atraktivnější druhé ženě. Ta první už neodpovídala jejich postavení, anebo měli najednou daleko atraktivnější možnosti než dřív. Ženy je s přibývajícím sebevědomím zatím dohnaly. Stále víc využívají příležitosti k domnělé seberealizaci – jež se nevyhnutelně váže k jejich profesní činnosti a takřka nevyhnutelně k novému muži.

Rozvod je dědičný. Ve více než polovině všech případů se rozvádějí lidé s nezletilými dětmi. Rozvod děti cvičí v nespolehlivosti; vstřípí si možnost rozluky, zažijí pocit opuštěnosti. Proto dětem z rozvedených manželství hrozí později větší riziko rozvodu. Z manželství se stala nestálá instituce.

Děti se nemohou spolehnout, že budou vyrůstat s týmiž dospělými. Stoupá pravděpodobnost, že „osazenstvo“ rodinných rolí se mění. To se dělo i v minulých stoletích, kdy se muselo počítat s tím, že matka přijde při četných porodech o život, a kdy do „rodiny“ beztak patřili i nově narození a zemřelí, nové manželky a manželé, příbuzní a čeled, učni a tovaryši, služebnictvo, chůvy a domácí učitelé. Pohádky se „zlými macechami“ jen hemží. Tato fluktuace se vrací: Děti se v budoucnu budou stýkat s okruhem osob, pro něž nemáme v rovině příbuzenských vztahů označení: otcova první žena a jeho děti z prvního manželství; matčin nový partner a děti, které si přivedl; otcovo nemanželské dítě; bývalý tchán a tchýně a příbuzní současného partnera; přítelkyně matčina nevlastního bratra. Jedna tříletá holčička nedávno řekla: Zrovna jsem byla u své bývalé babičky. Na otázky okolí vysvětlila, že má několik bývalých babiček. Její označení bylo výstižné. Děti už nežijí v ústrojí, v němž jsou jednotlivé pozice přesně vymezeny, nýbrž v procesu, kde se pozice znovu a znovu obsazují, v němž musejí žít dokonce i s rozštěpenými projevy loajality. Aktéři se střídají. Alespoň na to, kdo je matka, se ještě spolehnout mohou. Jinak máme test otcovství.

Nemožné balancování

Staré představy o rolích – muž vychází do „světa“, žena střeží krb – už nesouhlasí, přičemž hospodyně“ patří k vymírající skupině jedinců, jejíž ojedinělé pozůstatky okolí přijímá s rostoucím údivem, ba pohoršením. V procesu zintimňování moderního světa se z – především „pracující“ –

ženy udělala „hospodyně a matka“, načež velmi rychle nastoupil opačný proces odvratu od rodiny. Nepochybně jde o proces „osvobození“, ale zároveň o proces, v němž staré tlaky nahrazují tlaky nové; ten první proces se rozebírá ze všech stran, o druhém se uvažuje jen s nechutí. Je trapné být hospodyně; v tom je společnost neúprosná, zvláště progresivní skupiny, které přesně vědí, jak správně žít.

Na model dvojí kariéry si přirozeně musíme zvyknout. Ale postupně se stává normální. Mládež se s ním snáz vyrovnává, usiluje o rovnoměrnou zatíženost partnerů, a to i při domácích pracích, a oboustranné zaměstnání pokládá za samozřejmost. Větší výdělečná činnost žen proto u těch mladších, na rozdíl od starší generace, nezvyšuje riziko rozvodu. Ale právě proto, že riziko rozvodu existuje, se ženy hledí profesně zajistit.

Děti – ambivalentní problém

Máme novou bezdětnost, „druhý demografický přechod“: Třetina z těch, kdo se narodili v šedesátých letech, zůstane bez dětí. Bezdětnost se obzvláště často dotýká žen s vyšším vzděláním (přičemž ovšem touha po dětech klesá až časem); hlavní příčinu představují problémy sladitelnosti zaměstnání a dítěte. Ženám, které nejprve ukončí kvalifikované vzdělání a posléze si chtějí vybojovat dobré místo v nějakém podniku, zbývá malé „časové okénko“ někde mezi třicátým a čtyřicátým rokem, a nesejdou-li se pak všechny podmínky, aby se touha po dítěti naplnila, příležitost pomine.

Děti jsou drahé, zvláště připočteme-li ztráty, které vznikají, když touhu po dítěti lze naplnit jen odchodem ze zaměstnání či rezignací na kariéru; rostou však i nároky na život, z nichž nejsme ochotni slevovat tak snadno jako dřív. Přesto si často dítě přejeme: z emocionálních důvodů, z důvodů vlastní seberealizace („člověk má mít i tuhle zkušenost“).

Mnohdy však převáží opačné síly. Jisté je, že v německy mluvících zemích klesla porodnost zhruba na 1,3 a většina evropských zemích na tom není o moc lépe. To jest: Každá generace se o třetinu zmenší. Tento úbytek nedokáží vyrovnat ani přistěhovalci, protože se co do porodnosti velmi rychle přizpůsobí; pokračující přistěhovalectví dalších cizinců spíš nabývá na potřebnosti proto, aby obyvatelstva neubývalo příliš rychle. Každá společnost musí totiž vytvářet buď lidský, anebo reálný kapitál, aby si zabezpečila budoucnost (stáří).

Trochu lásky

Jako základ manželství zůstává už jen láska. To není málo. Ale city kolísají víc než leccos jiného, právě v bohaté a mobilní společnosti, jako je ta naše, v níž člověk potkává řadu jiných atraktivních partnerů. Jaký div, že se většina z těch mladších ptá, proč se vůbec vdávat či ženit.

Můžeme pozorovat zajímavý paradox. Mohli bychom se přece domnívat, že manželství je křehčí proto, že si lidé obecně méně váží instituce „rodiny“, ale paradoxně jako by tomu bylo právě naopak. V emocionálně tristnějším prostředí požívá manželství větší vážnosti než dřív. To ovšem znamená, že lidé od manželství očekávají a žádají víc, že od vztahu čekají kompenzaci za veškeré odříkání, jež jim ukládá moderní společnost. V manželství se partneři rozplynou jeden v druhém. Ale protože předpokládají, že manželství, má-li být manželstvím „správným“, musí představovat trvale senzační citový stav, dočkávají se partneři nutně zklamání a jeví sklony ukončit vztah, který, měřeno skromnějšími nároky dřívějších časů, by ještě mohli pokládat za snesitelný. Manželství troskotá na jeho přeceňování. Upadá, protože jsme zaskočeni každodenností – a nakonec ji nesneseme.

Snad, spekulují mnozí, se věc vyřeší sama. Až vyzkoušíme všechno, třeba se vrátíme k „zpátečnickému modelu“: k onomu zpátečnickému modelu, v němž mají děti nárok na rodiče, v němž partneři staví na věrnosti a v němž počítáme s tím, že by u sňatku mohlo jít o trvalý vztah. Rodina jako nouzové společenství v globalizované, flexibilní a brutální ekonomii? Možná vize; prozatím ale existují silné proudy, které naznačují jiný směr. Pro toho, kdo se zkormoučeně ptá, co si počít, zbývá jen obvyklá odpověď: chovej se sám jinak a nevymlouvej se, že všemi nepřístojnostmi je vinna společnost.

Z německého originálu „Familie in der Stressgesellschaft“ publikovaného v časopisu Zur Debatte č. 7/2003, s. 19-20, přeložila Veronika Dudková

Umění být rodičem spočívá v tom, že spíme, když se dítě nedívá.

americké přísloví

NAD VAŠIMI DOPISY

Koncem prázdnin jsem dostala krásný mejl z Brna :

„Lidičkové milí - staré moudro říká, že smích léčí a je dobrý proti stresu.

Snad Vám tímto alespoň maličko pomůžu se od srdce zasmát a na chvíli zapomenout na ten těžký úkol, který před námi všemi leží - dobře vychovat naše ratolesti a hlavně u toho ve zdraví přežít.

PROČ BŮH STVOŘIL DĚTI (A NÁSLEDNĚ VNOUČATA)

Pro ty z nás, kteří máme okolo sebe děti – ať už vlastní, nebo vnučata, neteře, synovce, nebo studenty...přečtěte si něco pro zasmání.

Kdykoli máte pocit, že jsou děti nezvladatelné, můžete najít útěchu v tom, že dokonce ani všemohoucnost našeho Pána nedosahovala k Jeho vlastním dětem. Poté, co utvořil nebesa a zemi stvořil Bůh Adama a Evu. Mezi prvními věcmi, o kterých mluvil jim také řekl:

„Nesmíte!“

„Nesmíme co?“ zeptal se Adam.

„Nesmíte jíst zakázané ovoce!“ odvětil Bůh.

„Zakázané ovoce? My tu máme zakázané ovoce? Hele, Evo, my tu máme zakázané ovoce!“

„Kecáš!“

„Ne, vážně!“

„NESMÍTE jíst zakázané ovoce!“ zopakoval Bůh.

„Proč?“

„Protože jsem váš Otec a zakázal jsem vám to!“ odpověděl Bůh a sám si říkal, proč neskončil s tvořením světa hned poté, co udělal slony.

Pár minut nato Bůh viděl, jak Jeho děti svačí jablko a rozhněval se.

„Neřekl jsem vám snad že nemáte jíst zakázané ovoce?!“ zeptal se.

„Ehm, jooo.“ Odpověděl Adam.

„A tak proč jste neposlechli?“ zeptal se Otec.

„Já nevím,“ řekla Eva.

„Ona začala!“ ozval se Adam.

„Neee!“

„Ale jo, začalas!“

„Nee!“

Jelikož v tu chvíli došla Otcí trpělivost, potrestal je tím, že budou mít vlastní děti.

Tím momentem se stalo něco, co se dodnes nezměnilo.

Ale přece jen je v tomto příběhu útěcha!

Pokud se trvale a láskyplně snažíte předávat svým dětem moudrost a oni ji odmítají, nebud'te k sobě tak přísní.

Pokud i Bůh měl problém s výchovou dětí, kdo řekl že vy byste to měli mít snadné?

Něco k zamyšlení:

1. První dva roky jeho života učíte své dítě chodit a mluvit. Pak strávíte dalších šestnáct let tím, že jim říkáte ať si sednou a mlčí.
2. Vnoučata jsou Boží odměnou za to, že jste nezamordovali své vlastní děti.
3. Matky „pubertáků“ ví, proč některá zvířata pojídají své mladé.
4. Děti se málokdy spletou když vás citují. Ve skutečnosti zopakují každické slovo, které jste neměli vyslovit.
5. Hlavní důvod pořádání oslav narozenin vašich dětí je ujištění se o tom, že vlastně existují ještě horší děti než jsou ty vaše.

Rada dne:

Bud'te hodní na své děti, jednou vám budou vybírat domov důchodců!

Pokud jste ve stresu a máte bolesti hlavy, udělejte to, co radí příbalový leták na Aspirinu:

„Vezměte si dvě tablety... a ... držte (se) z dosahu dětí.“

Ted' rychle pošlete tento dopis dalším deseti lidem. Pokud to neuděláte... nic se nestane, ale pokud ano, deset lidí se na chvíli zasměje.

Přeji pěkný zbytek prázdnin a pevné nervy nejen na začátku školního roku.

Dáša Kalinová s trojčaty co mi tu vedle v pokoji pěkně řadí - jdu je srovnat :o)))“

LETEM SVĚTEM INTERNETEM

Jak na dvojčata? Nejen číňanky vědí...

Číňanky užívají léky na neplodnost, aby měly větší šanci na dvojčata. Tímto způsobem obcházejí zákon povolující manželům mít jen jedno dítě, protože mnohočetné porody nejsou trestány a při užívání léků na neplodnost je větší pravděpodobnost narození dvojčat a trojčat. Informuje o tom agentura AP.

Hlavní pediatriká klinika v Nankingu loni zaznamenala 90 porodů dvojčat a trojčat oproti průměrným 20 takovýmto porodům v předchozích letech. Už dřívější zprávy médií uváděly, že se počet dvojčat narozených ročně v Číně zdvojnásobil. Tento trend je všeobecně připisován dostupnosti dovážených léků na léčbu neplodnosti na klinikách a v lékárnách.

Zatímco mnoho žen podstupuje léčbu neplodnosti kvůli tomu, že nemůže počít, ženy z konzervativního venkova či z vyšších tříd ve městech tak činí, aby měly při jednom porodu více dětí.

Čínské ministerstvo zdravotnictví sice loni zakázalo zdravým ženám užívat léky na neplodnost, ale zákaz není v praxi uplatňován, konstatuje deník China Daily.

Čína ve snaze zastavit překotný růst populace zavedla koncem 70. let politiku jednoho dítěte a stanovila tvrdé tresty pro ty, kdo nařízení poruší. Ačkoli se v posledních letech zvýšil počet výjimek z tohoto zákona, omezení přetrvávají.

Podobné praktiky se nicméně neomezují pouze na Čínu; kupříkladu britští lékaři tvrdí, že asi deset procent Britek se k léčbě neplodnosti uchyluje proto, že touží po dvojčatech.

Šance, že by se narodila páru mulatů dvojčata a jedno dítě bylo bílé a druhé černé, je jedna ku milionu

Přesto se to nyní poštěstilo Kylie Hodgsonové a jejímu sedmnáctiletému partnerovi Remimu Horderovi. Oba mají bílou matku a černého otce a nyní se jim narodilo černé a bílé dvojče.

"Když mi je v porodnici ukázali, nevěřila jsem svým očím. Remea byla blondatá se světlou pletí, Kian přišla na svět o minutu později a byla černá. Obě měly modré oči. Nehraje to ale samozřejmě žádnou roli. Jsou to naše dvě krásné holčičky," řekla novinářům devatenáctiletá Kylie. K neuvěřitelnému zázraku podle odborníku dochází, když se dvě vajíčka v děloze oplodní ve stejnou chvíli.

Kian se poštěstilo a podědila černé geny od obou svých rodičů, zatímco Remea naopak podědila bílé geny. „První šok jsem zažila, když jsem se dozvěděla, že jsem těhotná, protože jsme se o rodinu nepokoušeli. Pak mi řekli, že to budou dvojčata. A teď jsou ještě dvojbarevná,“ říká s úsměvem novopečená dvojnásobná maminka. „Jsou si tak neuvěřitelně podobné. Obě milují jablka a hrozny a jejich neoblíbenějším pořadem jsou Teletubbies. Když se nějaký čas nevidí, jsou z toho smutné. Časem jim vysvětlím, proč jsou každá jiná,“ dodává Hodgsonová.

Šance, že pár mulatů zplodí dvojčata o různé barvě pleti, je jedna ku milionu. Barva pleti je dána sedmi různými geny.

Nejvyšší dvojčata

Víte, že nejvyšší jednovaječná dvojčata na světě jsou Michael a James Lanierovi (USA, nar. 27.11.1969), pocházející z Troy ve státě Michigan? Ve 14 letech měřili 216 cm, nyní mají oba 223 cm. Jejich sestra Jennifer měří 157 cm.

Nejvyšší jednovaječná dvojčata ženského pohlaví jsou Heather a Heidi Burgeovy z USA, nar. 11. 11. 1971 v Palos Verdes v Kalifornii. Obě jsou stejně vysoké a to 195 cm.

Dvojčata? Rodinná tragédie!

Na východním Madagaskaru mají dvojčata malé šance na přežití. Nad dětmi, které přišly na svět zároveň s bratříčkem nebo sestříčkou, se vznáší kletba, píše agentura DPA.

Především kmen Antanambahoaka udržuje starou tradici, že dvojčata musejí být ihned po porodu odvržena, protože prý přinášejí neštěstí. Proto jich byla v minulosti celá řada zabita nebo odložena, říká Madagaskařanka Julie Rasoarimananaová, která je v pobřežním městě Mananjary ředitelkou centra pro opuštěná dvojčata. Tento ústav je zřejmě jediným zařízením tohoto druhu na světě. Od svého založení v roce 1987 se ujal již čtyř stovek dvojčat a našel pro ně adoptivní rodiče.

Kojit dvojčata? Ani náhodou! Příslušníci kmene Antanambahoaka si z generace na generaci předávají legendu, podle níž náčelník společenství na útěku před útočníky odložil jedno ze svých dvojčat. Když se ho později snažil zachránit, nepřátelé ho zabili. Proto jsou dvojčata pro rodiče prokletím: přinášejí neštěstí.

Mnoho matek se dětí chce zbavit bezprostředně po narození. "Ani se nesnaží miminka obléct, o kojení nemluvě," vysvětluje Rasoarimananaová. Do ústavu často přicházejí příbuzní maminky, která svoje dvojčata považuje za špatné znamení. Ve středisku musejí miminka často nejdříve vyplatit, protože po několikadenním putování po neschůdných stezkách se do rukou zachránců dostávají zcela vyčerpaná. Domov nedostává žádnou státní podporu, a tak jsou děti obratem nabízeny k adopci.

Příležitost pro bezdětné. "Momentálně tu máme 60 dětí. Kromě starších, pro které se obtížně shánějí náhradní rodiče, jsou tu i sirotci a děti postižené," říká ředitelka ústavu. Poté, co se rozkřiklo, že rodiče mají nechtěná dvojčata kam odložit, se počet zabitých novorozenců výrazně snížil.

Ústav nemá problémy umístit do adoptivních rodin malé děti. Zájemci se hlásí z Francie, Norska, Kanady, Švýcarska i z Afriky. "Pro bezdětné rodiny jsou dvě stejně staré děti najednou asi docela praktické," vysvětluje si velký zájem potenciálních rodičů Rasoarimananaová. V principu platí, že čím mladší děti jsou, tím rychleji najdou nové rodiče. A také pravidlo: dvojčata putují do adoptivních rodin vždy společně.

Velké břicho? Špatné znamení! Potenciální rodiče absolvují kontrolní řízení ze strany madagaskarské vlády, ale především musejí splnit tyto požadavky: musejí být sezdaní a mohou adoptovat maximálně tři děti. Jako jediná výjimka platí dva páry dvojčat. Dříve celý proces adopce trval dva měsíce, nyní se protáhnul na rok.

Matka ředitelky domova pro odložená dvojčata pocházela z kmene Antanambahoaka. I u ní doma byl zakořeněn krutý mýtus. Rasoarimananaová sama změnila názor, když potkala svého muže Augusta. Ten ji přesvědčil, že dvojčata rozhodně smůlu nepřinášejí. Ale stejně i u ní přetrvávají jisté pochybnosti. Když její matka znovu otěhotněla a měla podezřele velké břicho, zmocnily se jí obavy. "Ulevilo se mi, když to byl jen jeden bratr," přiznává.

RECEPTY Z VAŠÍ KUCHYNĚ

První recept nám opět zaslala profesionální kuchařka, paní Petra Šrámková.

Bramborové krokety

40dkg vařených brambor
5 dkg másla
sůl
2 vejce
40 dkg Hladké mouky

Zaděláme těsto a tvoříme kuličky, které obalíme ve strouhance a usmažíme.

Chladné brambory nastrouháme a smícháme s ostatními surovinami, obalíme ve strouhance a smažíme nejlépe ve fritáku.

Druhý recept je od Štěpánky Kaňkové.

Mouřenín

2 a 1/4 hrnku pol. mouky
1 a 1/3 hrnku cukru krupice
3 lžíce kakaa
2 lžíce rumu
3/4 kostky tuku
4 vejce
4 střední nastrouhaná jablka
1 a 1/2 prášku do pečiva
1 vanil. cukr

Vše smícháme a pečeme v troubě a po vychladnutí polijeme čokoládovou polevou.

Přejeme dobrou chuť a těšíme se na vaše tipy na vaření!

TROCHA KULTURY

V předvánočních týdnech vyšla zajímavá kniha **Telepatie mezi blízkými. Výzkum začíná u dvojčat**. Autor knihy **Guy Lyon Playfair** shrnuje a popisuje dosavadní výzkumy týkající se telepatie, odhaluje různé přístupy k telepatii od jejího zatracování až k povyšování na vědu. Je to kniha popisující spoustu postřehů, se kterými se často setkáváme při rozhovorech s dospělými dvojčaty. Jistě si ji ráda přečtou sama dvojčata a budou potěšena, když zjistí, že nejsou sama, kdo pociťuje „něco samozřejmého, ale nevysvětlitelného“. Pro rodiče dvojčat může být vodítkem k porozumění svým vlastním dětem.

ŠPETKA HUMORU

Večer sa našim deťom nechce spať a tak radšej sedia na nočníkoch a Adrian opakuje:

„Ježek přijde, ježek přijde...“

Nechápem. Naženiem ich teda do postele a pýtam sa, prečo by k nám mal chodiť ježek. A tu sa Sedrik rozplače: „Nechci dárečky, nechci!“

Došlo mi! „Nepríde ježek, ale Ježiško. Ježiško má na Vianoce narodeniny.“

Sedrik sa ukludnil a vraví: „Tak príde KRTEK!“

Natálie Martinková

Jedna z dlouholetých klubových maminek zaznamenala tuto intelektuální diskusi se svými dvojčaty, nepřála si být jmenována ☺

Kuba: „Proč nemůžou být v názvech internetových stránek háčky a čárky?“

Rodič: „Protože internet vznikl v USA a v angličtině háčky a čárky nejsou. U nás je zavedl Mistr Jan Hus.“

Tomáš: „A proto ho upálili?“

Jenom doufám, že s tím Husem je to pravda, nevím jestli to nebyl nějaký jinej velikán českých dějin...

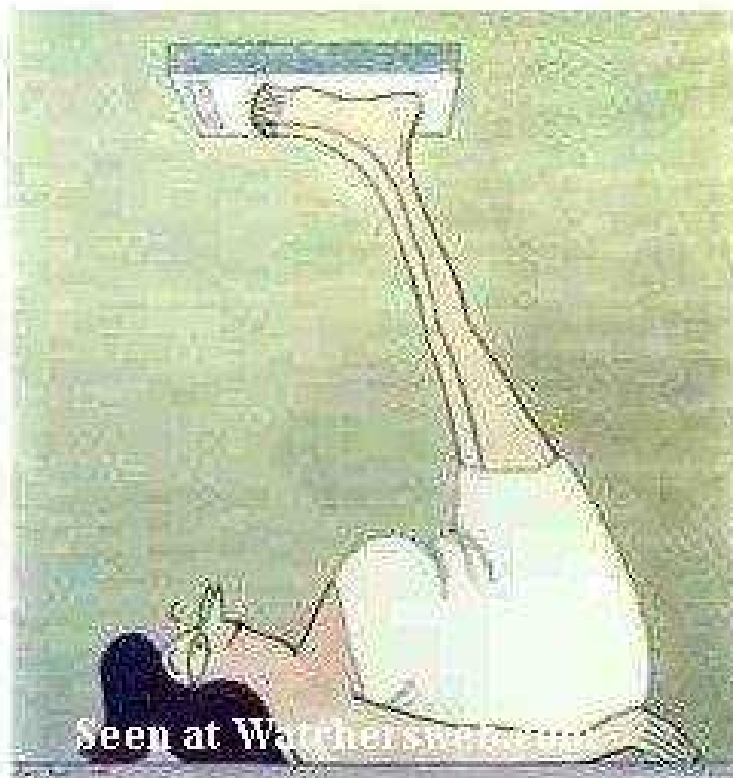
Andrea Rumišková (matka 3 dětí) : „...děláte takový kravál, že neslyším vlastní myšlenku!!“

INZERCE

- Prodám kočárek pro dvojčata, moderní černá konstrukce, potahčervený, zn. "SIMBABA", nafukovací kola, nastavitelná přehazovací rukojeť, pro věk od 0 do 3 let. Projede dveřmi o šíři 80 cm. Zdarma přenechám přebalovací tašku, batoh a autosedačku CHICCO od 0 do 13 kg. Kočárek ve velmi dobrém stavu cena 5000,-Kč. tel.603907337

**Jak se vážit a získat ty nejlepší výsledky.
Nemůžu uvěřit, že jsem to celá ta léta
dělala špatně!!!**

Vydává : Klub dvojčat a vícečat, Werichova 948/5, 152 00 Praha 5, tel.: 251680151,
602144206, e-mail : dvojcata@atlas.cz
IČO 63835126 č.ú.1935812359/0800, ČS,a.s. Praha 1
Redakce : Mgr. Klára Rulíková, Linda Holanová

www.dvojcata.cz

Rozmnožování a publikování informací je možné jen po písemné dohodě s redakcí.